Należytość pocztowa opłacona gotówką.

Nr. 2/147. Kraków, kwiecień, maj, czerwiec 1938 r. Rocznik XXVI.

CZASOPISMO WŁAŚCICIELI REALNOŚCI

Organ Towarzystwa Katol. Właścicieli Realności w Krakowie.

Numer pojedyńczy 40 gr.

Członkowie Tow. katol. właśc. realności w Krakowie, którzy zapłacą całoroczną wkładkę, otrzymują Czasopismo bezpłatnie, gdyż należytość za prenumeratę mieści się w opłacanej przez członków rocznej wkładce.

Redakcja i Administracja:
ul. Reformacka 7, parter.
TELEFON NR. 176-76.
Konto P. K. O. Nr. 407-771.
Redaktor odpowiedzialny:
DR MICHAŁ ŚWIGOST.

Ogłoszenia przyjmuje administracja: Kraków, ul. Reformacka L. 7, parter.

CENY OGŁOSZEŃ:
cała strona 120 zł., ½ str. 60 zł., ¼ str. 30 zł., $^{1}/_{8}$ str. 15 zł., $^{1}/_{16}$ str. 8 zł.
Krótkie firmowe 5 zł. jednorazowo.
Pozatem wedle umowy.

Biuro Tow. katol. właścicieli realności znajduje się przy ul. **Reformackiej 7, parter, tel. 176-76.**

Członkom udzielają **bezpłatnie:**

a) **informacyj i porady prawnej** codziennie od godziny **11—12** przedpołudniem i od godziny **4—6** popołudniu Dr. Michał Świgost,

b) **informacyj i porad w sprawach podatkowych i skarbowych** emer. st. radca skarb. Władysław Laskowski w poniedziałki od godz. **11·30** do godz. **12·30** w południe i we czwartki od godz. **5·30** do **6·30** wieczór.

c) **bezpłatnych porad w sprawach budów, przebudów, instalacyj, remontu itp.** udziela referat techniczno-budowlany we wtorki i czwartki **od 5 do 6** po południu.

Uprzejmie prosimy o wyrównanie zaległych wkładek.

Treść numeru: Nadzwyczajne Zebranie — Uchwały Rady Nadzorczej — Remonty! — Rozporz. o listach zastawnych — Ulgi dla nowych budowli — Organizacja O. P. L. — Rozporz. o sposobie odgradzania — „Rzut oka w przyszłość“ — Różne.

Nadzwyczajne Zebranie

Członków Towarzystwa Katolickich Właścicieli Realności w Krakowie

odbędzie się

w niedzielę dnia 26 czerwca 1938 r.

w sali Towarzystwa Technicznego przy ul. Straszewskiego L. 28.

Początek o godzinie 12-tej w południe.

Na porządku dziennym sprawy związane z nakazami remontowymi. — Stosunki faktyczne i przepisy ustawowe. — Dyskusja. — Uchwalenie rezolucji.

Zapraszamy uprzejmie na to Zebranie również właścicieli domów, nie będących dotychczas członkami naszego Towarzystwa. Przy wejściu na salę będzie można uskutecznić wpis i otrzymać legitymację członkowską, a temsamem uzyskać prawo wejścia.

ZA WYDZIAŁ:

Sekretarz: *Dr. Michał Świgost*

Prezes: *Aleksander Adelmann.*

Uchwały

powzięte na dorocznym Zgromadzeniu Rady Naczelnej Polskiego Związku Zrzeszeń Własności Nieruchomej Miejskiej w Warszawie

Na dorocznym zebraniu Rady Naczelnej Polskiego Związku Zrzeszeń Własności Nieruchomej Miejskiej, odbytym w dniu 22 maja 1938 r., powzięto szereg uchwał, **dotyczących prawnej i gospodarczej sytuacji** własności nieruchomej. Znalazło w nich odbicie ciężkie położenie przedwojennej własności miejskiej, które mimo ogólnej poprawy koniunktury nie uległo polepszeniu, wobec odrzucenia przez Izby Ustawodawcze rządowego projektu stopniowej likwidacji ustawy o ochronie lokatorów.

Rada Naczelna wzywa Zarząd Związku do powzięcia starań, by na następną sesję ustawodawczą wniesiony został ponownie projekt ustawy o likwidacji ochrony lokatorów z tym uzupełnieniem, że zniesienie ochrony ulega przyśpieszeniu na obszarach, które wykazują dostateczną ilość wolnych mieszkań.

Rada Naczelna zleca Zarządowi Związku poczynić zabiegi, by na następną sesję ustawodawczą wniesiony został projekt ustawy o obowiązku opłacania przez Związki komunalne czynszu za bezrobotnych, korzystających z moratorium mieszkaniowego.

Rada Naczelna kategorycznie protestuje przeciwko twierdzeniom niektórych Komitetów Pomocy Zimowej, podanych w prasie, jakoby właściciele domów nie wypełnili swego obowiązku w akcji pomocy dla bezrobotnych. Rada Naczelna z całym naciskiem stwierdza, że miejska własność nieruchoma ponosiła i ponosi dotychczas największe ofiary na rzecz bezrobotnych, ponieważ oprócz świadczeń w gotowiźnie dostarcza bezrobotnym bezpłatnie mieszkań, opłaca za nich należności za wodę, kanalizację, wywóz śmieci i t. d., co tworzy corocznie wielomilionowe sumy.

Rada Naczelna stwierdzając, że proces przechodzenia nieruchomości w ręce obce na Ziemiach Zachodnich nie tylko nie ustał, lecz ostatnio zyskał na sile, wzywa ponownie czynniki decydujące do niezwłocznego przyjścia z pomocą finansową dla własności nieruchomej miejskiej w tych dzielnicach celem wzmocnienia tam narodowego stanu posiadania i całkowitego spolszczenia miast na zachodnich rubieżach Rzplitej.

Rada Naczelna domaga się, aby ustawa z dnia 5 lutego 1938 r. o spłacie niektórych wierzytelności hipotecznych została rozciągnięta również na wierzytelności Komunalnych Kas Oszczędności, banków państwowych i prywatnych oraz innych instytucji kredytu zorganizowanego.

Rada Naczelna stwierdzając, że w przeciwieństwie do ogólnej poprawy gospodarczej, położenie miejskiej własności nieruchomej uległo dalszemu pogorszeniu, postanawia wszelkimi środkami walczyć przeciwko wprowadzeniu jakichkolwiek dalszych obciążeń tej własności.

W szczególności Rada Nczelna kategorycznie przeciwstawia się wprowadzeniu opłat drogowych w miastach wydzielonych oraz rozszerzeniu zakresu stosowania dopłat drogowych w stosunku do domów już i tak przeciążonych podatkami i innymi świadczeniami.

Rada Naczelna wzywa Zarząd do podjęcia zabiegów, by wymiar podatku od nieruchomości był dokonywany z uwzględnieniem ubytku w dochodzie z komornego wskutek próżnostania lokali i niewypłacalności lokatorów, jak również, by stawka tego podatku uległa obniżeniu do 8 proc. w stosunku do nieruchomości, w których podstawa wymiaru nie przekracza 3.600 zł.

Wobec ustalenia przez okólnik Min. Skarbu za podstawę wymiaru podatku od nieruchomości czynszu najmu wraz z opłatami za wodę i powiększenia tą drogą tegoż podatku, Rada Naczelna wzywa Zarząd Związku do wszczęcia energicznej akcji w celu uchylenia tego okólnika, a przez to nierozciągania podatku od nieruchomości na opłaty za wodę.

Rada Naczelna uważa za konieczne, by zarządzenia władz w przedmiocie przymusowego remontu budynków i wszelkich inwestycyj w nieruchomościach były wydawane z uwzględnieniem możliwości finansowych właścicieli nieruchomości.

Rada Naczelna domaga się, by właścicielom domów, podlegających rozbiórce z nakazu władz budowlanych, wypłacano stosowne odszkodowanie.

Odnośnie organizacji, Rada Naczelna uchwala zmienić art. 7, ustęp 1 Statutu Polskiego Związku Zrzeszeń Własności Nieruchomej Miejskiej przez nadanie mu następującego brzmienia:

„Zwyczajnymi członkami Związku objętego statutem niniejszym, mogą być organizacje chrześcijańskie pojedyncze oraz chrześcijańskie zrzeszenia okręgowe wojewódzkie własności nieruchomej miejskiej, które złożą swój statut oraz zgłoszą na piśmie deklarację przystąpienia do Związku i podporządkowania się statutowi Związku, nadto zaś wpłacą przewidziane niniejszym statutem opłaty i składki".

Rada Naczelna udziela członkom Związku rocznego terminu do dostosowania się do powyższej uchwały.

Natomiast Rada Naczelna odrzuciła większością głosów wniosek, domagający się utworzenia Izb Miejskiej Własności Nieruchomej.

Wkońcu dokonano wyborów.

Prezes Zarządu: prof. Witold Staniszkis (Warszawa); Wice-Prezesi Zarządu: mgr Józef Małkiewicz (Poznań) — I wice-prezes: inż. Michał Kossowski (Warszawa); inż. Stanisław Kowalewski (Warszawa); p. Elina Pepłowska (Warszawa); p. Józef Chorążak (Łódź).

Sekretarz Zarządu: kpt. Czesław Lubecki (Warszawa); zastępca sekretarza: płk. Władysław Ostromęcki.

Skarbnik Zarządu: p. Józef Kwiatkowski (Warszawa); zastępca skarbnika: adw. Antoni Maciejko (Warszawa).

Prezes Towarzystwa Katolickich Właścicieli Realności, p. sen. Aleksander Adelman został wybrany do Zarządu.

Zarząd wyraził serdeczne podziękowanie p. d-rowi Schimmlowi za jego pracę na stanowisku prezesa, z którego dr. Schimmel zrezygnował ze względu na opuszczenie na stałe Warszawy.

Remonty!

Tą sprawą zaprzątnięte są obecnie umysły wszystkich właścicieli domów miejskich. Bo i jakże? Przeszło 4.000 nakazów remontowych wydanych dotychczas w związku z akcją porządkową p. Premiera, przez Komisje sanitarno-budowlane w krótkim czasie na terenie miasta Krakowa z rażąco krótkimi terminami wykonania wytworzyły dla właścicieli tak trudne warunki, że zastosowanie się do zarządzeń jest dla nich ze względów technicznych a przede wszystkim finansowych wprost niemożliwe.

Pośpiech powoduje żądania podwyżki płac robotników budowlanych już i tak najwyższych w kraju poza Warszawą. Pośpiech powoduje też, że roboty nie zostają wykonywane fachowo i należycie zwłaszcza, że brak robotników kwalifikowanych, bo ci wyjechali do C. O. P. lub na Kresy a bezrobotnych nie można użyć na rusztowaniach i wiszących drabinach. Zarządzenia są częstokroć niefachowe, niektóre zaś są sprzeczne z ustawami. Koszty robót w poszczególnych wypadkach wynoszą po kilka tysięcy złotych a w sumie miliony. Wobec niemożności otrzymania kredytu, przed płatnością półrocznej raty podatku od nieruchomości, przy notorycznym nadmiarze mieszkań w Krakowie i licznych próżnostaniach, właściciele realności, którzy w ostatnim czasie ponieśli duże koszta na uporządkowanie portali, gablotek i szyldów, są dziś bez wyjścia.

W dniu 21 maja 1938 r. odbyła się na Ratuszu konferencja informacyjna organów władz miejskich i państwowych na którą zaproszono też przedstawicieli Towarzystw właścicieli realności. Do tych ostatnich apelowano ze strony władz, ażeby wpłynęli na swych członków, iżby wypełniali nakazy, jakie wydadzą będące w drodze Komisje sanitarno-budowlane, a to pod bezwzględnymi sankcjami karnymi. Reprezentanci Towarzystw właścicieli realności wypowiedzieli się na owej konferencji z całą lojalnością wobec zamierzeń władz mając na uwadze, że niewątpliwie wypadnie i z naszej strony wywrzeć nacisk w tych zaprawdę rzadkich chyba wypadkach, gdzie właściciel domu nie dba o jego wygląd i nie respektuje ni nakazów bezpieczeństwa ni zdrowotnych, ni estetyki. Ale to co się obecnie w mieście dzieje przechodzi normalne granice i bije się z prawem. Obrona nie jest łatwą. Utrudniają ją i szerokie nastawienie na lewo kosztem własności (sławetne krajanie bochenka chleba) i system interpretacji ustaw i względne pojęcia „bezpieczeństwa" „działania na zdrowie" wreszcie „estetyki". Niemniej atoli Towarzystwa same od siebie jakoteż przez Związek Zrzeszeń w Warszawie podjęły odpowiednią akcję. Cały szereg telegramów i memoriałów z przedstawieniem stanu sprawy, który nie da się utrzymać, znajduje się już na biurku p. Premiera.

Prosimy w pierwszym rzędzie o udostępienie kredytu a dalej o wydanie polecenia, aby zarządzenia robót wydawano sukcesywnie przez dłuższy czas, aby terminy były dłuższe i aby nakazy mieściły się w ramach obowiązujących przepisów ustawowych.

W poszczególnych wypadkach należy bronić się odwołaniami w drodze instancji. Dla orientacji niech posłużą następujące postanowienia prawne:

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202, o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli.

Art. 338: Właściwa władza może zakazać dokonywania wszelkich zmian w zewnętrznym wyglądzie budynków i ich części lub otoczenia, szczególnie przez umieszczenie szyldów reklamowych, jako też napisów, plakatów, obrazów, malowideł, szafek wystawowych i t. p., o ile zmiany mogą spowodować zniekształcenie lub zeszpecenie ulicy, placu, wyglądu miejscowości albo krajobrazu.

Ustawa z dnia 14 lipca 1936 r. Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405, o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli.

Art. 1, pkt. 63. W art. 338 dodaje się nowy ustęp w brzmieniu następującym: Z tych samych względów władza może nakazać usunięcie urządzeń, wymienionych w ustępie 1.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli.

Art. 377. Właściciele lub osoby w ich imieniu działające, obowiązani są utrzymywać budynki w stanie dobrym, czysto i porządnie i nie powinni dopuszczać, aby budynki wskutek zaniedbania zagrażały bezpieczeństwu publicznemu, oddziaływały szkodliwie na zdrowie mieszkańców lub szpeciły ulice i place publiczne.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341, o postępowaniu administracyjnym.

Art. 87. 1) Przed upływem terminu dla odwołania decyzja nie ulega wykonaniu.

2) Wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji.

3) Wyjątek od zasad powyższych stanowią decyzje:

a) których natychmiastowa wykonalność jest przewidziana w ustawie,

b) zgodne z żądaniem wszystkich stron,

c) co do których strony zrzekły się prawa odwołania wniesienia.

4) Pozatem władza może postanowić, że decyzja ulega natychmiastowemu wykonaniu, jeśli jest to wskazane w interesie publicznym lub w wyjątkowo ważnym interesie strony. W tym ostatnim wypadku władza może zażądać od strony odpowiedniego zabezpieczenia.

Jest też zasadą przyjętą przez doktrynę i w orzecznictwie N. T. A., że Prawo budowlane nie zawiera przepisu, nakazującego dostosowanie budowli, które istniały w chwili jego wejścia w życie (t. j. w dniu 5 czerwca 1928 r., gdyż od tej daty zaczęły obowiązywać odnośne postanowienie Prawa budowlanego) do nowych przepisów tego prawa.

Skoro więc wymagania, jakie stawia Prawo budowlane, w bardzo licznych swych postanowieniach, dotyczą wyłącznie budynków, wzniesionych po 5. VI. 1928 r., to wynika stąd niezbicie, że wszelkie nakazy władz, skierowane do właścicieli starych domów, a zmierzające do przystosowania tych domów do wymogów Prawa budowlanego, nie znajdują dostatecznego oparcia w ustawie.

Wreszcie, gdy chodzi o postępowanie karno-administracyjne, to trzeba odróżnić nakazy (mandaty) karne i orzeczenia karne (po rozprawie).

Na podstawie doniesienia karnego władz policyjnych lub miejskich, Starostwo Grodzkie, bądź inna właściwa władza, w razie uznania oskarżonego winnym przekroczenia obowiązujących przepisów prawnych skazuje go na karę grzywny lub aresztu. Sprawa może być rozstrzygnięta zaocznie i wówczas oskarżony otrzymuje decyzję w formie nakazu karnego, od którego przysługuje mu prawo wniesienia w terminie 7-dniowym sprzeciwu, na skutek czego wyznaczona

zostaje ustna rozprawa. Władza może jednak pominąć postępowanie zaoczne i odrazu wyznaczyć jawną rozprawę, wzywając oskarżonego do osobistego stawiennictwa lub złożenia pisemnego wyjaśnienia. W wyniku jawnej rozprawy sąd administracyjny wydaje t. zw. orzeczenie karne w formie ustnej, gdy oskarżony jest obecny, w przeciwnym razie w formie pisemnego orzeczenia, które zostaje oskarżonemu doręczone.

Jeżeli skazany czuje się tym orzeczeniem pokrzywdzony może żądać od władzy administracyjnej skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, w celu osądzenia przez sąd, w miejsce władzy administracyjnej.

Żądanie to musi być wniesione w terminie 7-dniowym od daty ogłoszenia orzeczenia władzy administracyjnej, względnie — jeżeli orzeczenie należało doręczyć — od daty doręczenia.

Termin ten jest zawiły, t. zn., że w razie upływu tego terminu żądanie skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego nie może już być postawione.

Żądanie rozpatrzenia sprawy przez Sąd zasadniczo wstrzymuje wykonanie orzeczenia władzy administracyjnej.

Po otrzymaniu wniosku o skierowanie sprawy do Sądu Władze administracyjne mogą albo cofnąć swoje orzeczenie, albo przesłać akta sądowi. W tym drugim wypadku orzeczenie władzy administracyjnej zastępuje w postępowaniu sądowym prawomocny akt oskarżenia.

Właściwym do rozpoznania sprawy jest sąd okręgowy, w którego okręgu znajduje się siedziba władzy, która wymierzyła karę administracyjną. Sąd rozpoznaje sprawę w składzie jednego sędziego.

W razie odmowy przyjęcia żądania można w ciągu 3 dni od zawiadomienia o odmowie złożyć żądanie skierowania sprawy do sądu okręgowego celem rozpatrzenia zasadności odmowy. Żądanie to można złożyć wprost do sądu.

Jeżeli żądanie to jest spóźnione z przyczyn niezawinionych, to o t. zw. przywróceniu terminu, czyli o przyjęciu żądania mimo spóźnienia, orzekać ma sąd okręgowy.

Władza administracyjna, która wymierzyła karę, albo w jej zastępstwie władza odpowiednia w siedzibie sądu okręgowego, może popierać oskarżenie zamiast lub obok prokuratora.

Sąd okręgowy rozpoznaje sprawę według przepisów obowiązujących w postępowaniu przed sądem I instancji, więc tak, jakby sprawa nie była wcale osądzona z pewnymi zmianami. Wnioski stron nie wiążą sądu, w zakresie zarządzeń dotyczących wezwania do rozprawy świadków i biegłych oraz sprowadzenia innych dowodów. Aż do rozpoczęcia postępowania dowodowego może oskarżony cofnąć żądanie skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, a w takim wypadku orzeczenie władzy administracyjnej staje się prawomocne.

Sąd okręgowy nie jest zupełnie związany wymiarem kary, oznaczonym w orzeczeniu władzy administracyjnej.

Od wyroku sądu okręgowego można założyć tylko kasację do Sądu Najwyższego, która jednak nie wstrzymuje wykonania kary z wyjątkiem kary pozbawienia wolności.

Przeciw orzeczeniom karno-administracyjnym można wnosić odwołanie do sądu w takiej formie:

Do

Starostwa Grodzkiego

w Krakowie

(imię, nazwisko i adres)

w przedmiocie

skierowania na drogę sądową sprawy z orzeczenia karnego, wnosi jak następuje:

Orzeczeniem ogłoszonym na rozprawie w dniu . . . do Nr . . . skazan . zastał . podpisan . na karę . . . .

Na podstawie art. 640 k. p. k. wnosi podpisan . o przekazanie sprawy powyższego orzeczenia karnego Starostwa Grodzkiego Krakowskiego na drogę postępowania sądowego.

Równocześnie na podstawie art. 23 p. k. a. wnosi podpisany o doręczenie mu na piśmie wymienionego wyżej orzeczenia.

. . . .

(podpis)

Kto uważa się za pokrzywdzonego nakazem karnym, zgłasza tylko ustnie lub pisemnie sprzeciw jak najkrótszy bez motywów („wnoszę sprzeciw“) poczem odbędzie się rozprawa a dopiero od orzeczenia wydanego na rozprawie można za pomocą powyższego formularza żądać skierowania sprawy na drogę sądową.

———oOo———

Rozporządzenie Min. Skarbu

z dnia 2 maja 1938 r Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 297

w sprawie oznaczenia listów zastawnych i ich kursów przy spłacie niektórych wierzytelności hipotecznych

Na podstawie art. 4 ust. (4) ustawy z dnia 5 lutego 1938 r. o spłacie niektórych wierzytelności hipotecznych (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 54) zarządzam co następuje:

§ 1. Prawo spłaty listami zastawnymi kapitału wierzytelności hipotecznej służy dłużnikowi — zgodnie z art. 4 ust. (1) powołanej wyżej ustawy z dnia 5 lutego 1938 r. — listami zastawnymi następujących instytucyj:

1) jeżeli wierzytelność zabezpieczona jest hipotecznie na nieruchomości miejskiej:

a) towarzystw kredytowych miejskich, mających siedzibę: w Częstochowie, Kaliszu, Kielcach, Lublinie, Lwowie, Łodzi, Piotrkowie, Płocku, Poznaniu, Radomiu, Warszawie i Wilnie;

b) Towarzystwa Kredytowego Przemysłu Polskiego;

c) Akcyjnego Banku Hipotecznego we Lwowie;

d) Wileńskiego Banku Ziemskiego Spółki Akcyjnej;

e) 5½% listami zastawnymi Banku Gospodarstwa Krajowego;

2) jeżeli wierzytelnośść zabezpieczona jest hipotecznie na nieruchomości ziemskiej:

a) Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego oraz towarzystw kredytowych ziemskich, mających siedzibę: we Lwowie i Warszawie;

b) Akcyjnego Banku Hipotecznego we Lwowie;

c) Wileńskiego Banku Ziemskiego Spółki Akcyjnej;

d) Państwowego Banku Rolnego oraz

e) 4½% listami zastawnymi Banku Gospodarstwa Krajowego.

§ 2. Kurs, po którym wierzyciele obowiązani są przyjmować listy zastawne na spłatę kapitału ich wierzytelności, ustala się według poniższej skali, w zależności od wartości giełdowej tych listów:

Wartość giełdowa listu zastawnego za zł 100 nominału	Kurs spłaty listu zastawnego o wartości nominalnej zł. 100
od zł. 45 do zł. 47	zł. 60
powyżej „ 47 „ „ 49	„ 62,50
„ „ 49 „ „ 51	„ 65
„ „ 51 „ „ 53	„ 67.50
„ „ 53 „ „ 55	„ 70
„ „ 55 „ „ 57	„ 72,50
„ „ 57 „ „ 59	„ 75
„ „ 59 „ „ 61	„ 77,50
„ „ 61 „ „ 63	„ 80
„ „ 63 „ „ 65	„ 82.50
„ „ 65 „ „ 67	„ 85
„ „ 67 „ „ 69	„ 87,50
„ „ 69 „ „ 71	„ 90
„ „ 71 „ „ 73	„ 92.50
„ „ 73 „ „ 75	„ 95
„ „ 75	„ 100

§ 3. Wartość giełdową listów zastawnych (§ 2) oblicza się na podstawie ostatniego przed dniem spłaty notowania na Giełdzie Pieniężnej w Warszawie, a w braku takiego notowania — na podstawie ostatniego przed dniem spłaty notowania na właściwej giełdzie pieniężnej prowincjonalnej.

§ 4. Listy zastawne, przeznaczone na spłatę kapitału wierzytelności hipotecznej, powinny być zaopatrzone we wszystkie kupony wraz z kuponem bieżącym.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: **E. Kwiatkowski**

* * *

Powołaną na wstępie ustawę z dnia 5 lutego 1938 o spłacie niektórych wierzytelności hipotecznych i drugą również z 5 lutego 1938 o ułatwieniach w zaciąganiu pożyczek w listach zastawnych podaliśmy do wiadomości interesowanych w numerze 1/146 ex 1938 Czasopisma.

Pismem z dnia 3 czerwca 1938 doniosło Towarzystwo Kredytowe Miejskie we Lwowie, ul. Halicka 21, że w Krakowie posiada reprezentację, która udziela informacji w sprawie kredytów hipotecznych, zbiera podania o pożyczki i pośredniczy w załatwianiu wszystkich formalności z działem hipotecznym związanych. Reprezentacja ma siedzibę w Krakowie przy ul. Lubicz 3, II p.

Nowelizacja ustawy
o ulgach inwestycyjnych

Na zasadzie nowej ustawy (Dz. U. R. P. Nr 26 ex 1938 nowowznoszone budowle oraz części dobudowane, których budowa lub dobudowa zostanie ukończona do końca roku, korzystać będą ze zwolnienia od podatku od nieruchomości lub budynkowego, pobieranego na rzecz Państwa i samorządów przez lat 10 (w Gdyni przez lat 15). Przez tenże okres zwolnione będą również od wszelkich danin publicznych, dla których podstawą wymiaru jest podatek od nieruchomości, lub budynkowy, z wyjątkiem opłat drogowych. Okres ulgowy w porównaniu z obecnymi przepisami uległ więc skróceniu, gdyż dotychczas, jak to wiadomo, wynosi on 15 lat. Wyjątek stanowią nowe budowle, zawierające lokale mieszkalne nie większe niż 3-izbowe, które korzystać będą ze zwolnienia przez 15 lat (w Gdyni przez 25 lat), jednak tylko w stosunku do przychodu z lokali mieszkalnych. Ponadto lokale w nowych domach będą zwolnione od podatku od lokali, a mianowicie lokale do 3-ch izb — przez 15 lat, lokale zaś powyżej 3-ch izb — przez 10 lat.

Za lokale jednoizbowe uważa się lokale, składające się z kuchni, stanowiącej zarazem izbę mieszkalną i ewentualnie z pomieszczeń przynależnych, jak przedpokój, łazienka i t. p. Za lokale dwuizbowe uważa się lokale, składające się oprócz pomieszczeń przynależnych, z jednego pokoju i kuchni.

W zakresie podatku dochodowego ustawa o ulgach inwestycyjnych, przewiduje ulgi zarówno przedmiotowe jak i podmiotowe, jednak w stopniu znacznie ograniczonym.

Ulgi przedmiotowe polegają na tym, że dochody, płynące z nowowybudowanego domu mieszkalnego, o ile budowa będzie ukończona do końca 1942 roku, są zwolnione od podatku dochodowego do końca dziesiątego roku podatkowego od chwili ukończenia budowy. Ulgi te przysługują jedynie nowym domom mieszkalnym, wybudowanym w gminach miejskich, nie zaś w gminach wiejskich.

Jak widzimy, okres ulgowy przy podatku dochodowym, podobnie jak przy podatku od nieruchomości uległ skróceniu z 15 do 10 lat. Dalszym uszczupleniem zakresu ulg w podatku dochodowym według nowej ustawy jest ograniczenie ich do domów, składających się wyłącznie z lokali jedno i dwuizbowych. Jeżeli nowowzniesiony dom składa się równeż z innych lokali niż mieszkalne, wówczas jest wolny od podatku dochód z domu w takiej części, jaka odpowiada proporcjonalnie przychodowi z lokali mieszkalnych w stosunku do przychodu z całego domu.

Ulgi podmiotowe przysługują wyłącznie osobie, która wybuduje nowy dom mieszkalny i to nawet wówczas, gdy dom ten przejdzie w ręce osób trzecich (np. w drodze sprzedaży, darowizny i t. p.). Z ulg tych korzystać mogą osoby fizyczne i prawne oraz członkowie spółdzielni mieszkaniowych lub mieszkaniowo-budowlanych, bez względu na to, czy nowowzniesiony dom wybudowany został na obszarze gminy miejskiej, czy też na obszarze gminy wiejskiej, byleby tylko ukończenie budowy nastąpiło w okresie od dnia 1 stycznia 1939 do dnia 31 grudnia 1942 roku.

Ulgi te są udzielane w zakresie działu I i działu II ustawy o podatku dochodowym i polegają na potrąceniu z dochodu podlegającego opodatkowaniu sum, będących częścią tego dochodu, a zużytych na budowę,

z wyłączeniem jednak sum, uzyskanych z pożyczek, udzielonych przez Państwowy Fundusz Budowlany. Prawo potrącenia, nie może wynosić więcej niż 15.000 złotych na pierwszy lokal mieszkalny i 5.000 zł. na każdy następny lokal mieszkalny. (Dla Warszawy kwoty potrąceń są nieco wyższe).

Jedyne na obszarze C. O. P. i miasta Gdyni ulgi te służą bez żadnych ograniczeń, t. j. ani co do wysokości dopuszczalnych do potrąceń kosztów budowy, ani co do ilości izb w poszczególnych lokalach mieszkalnych.

Potrącenie, o którym mowa wyżej, dokonane będzie w zasadzie z dochodu danego roku operacyjnego, w którym sumy zużyte na budowę lub na inwestycje wydatkowano. Jeżeli zaś suma, ulegająca potrąceniu, przewyższy ten dochód, nadwyżka będzie potrącona z dochodu następnych 4-ch lat. Prawo potrącenia może być zatem realizowane w ciągu 5 lat.

Nowością ustawy bardzo ważną dla właścicieli nieruchomości jest wprowadzenie ulgi dla niektórych inwestycyj w istniejących już budynkach. Właściciele domów, którzy w okresie od 1 stycznia 1939 do 1942 r. przeprowadzą w swoich domach kanalizację lub wodociągi, służyć będzie prawo potrącenia z ogólnego dochodu podlegającego opodatkowaniu, sum wydatkowych na ten cel na zasadach, ustalonych dla nowowznoszonych domów.

Poza tym przewidziane są ulgi w opłatach stemplowych (od przejścia własności nieruchomości) i sądowe.

Tryb przznawania ulg określony będzie specjalnym rozporządzeniem wykonawczym.

Ustawa o ulgach inwestycyjnych, w części odnoszącej się do ulg dla nowowznoszonych budowli, wejdzie w życie dopiero z dniem 1 stycznia 1939 roku.

———❊:❊———

Organizacja obrony przeciwlotniczej w miastach

Celem zapewnienia sprawnego działania obrony przeciwlotniczej właściwe władze wyznaczają komendanta OPL i zastępcę dla każdego gmachu publicznego i domu mieszkalnego, ewentualnie ich związku. Na komendantów OPL budynków (gmachów publicznych lub domów mieszkalnych) wyznacza się osoby zamieszkujące w nich lub zwiazane z nimi swoją pracą.

Komendant OPL budynku i jego zastępca wyposażeni są co najmniej w maski przeciwgazowe. Do obowiązków komendanta OPL budynku należy doprowadzenie budynku do stanu gotowości obronnej i kierownictwo obroną. Doprowadzenie budynku do stanu gotowości należy uskutecznić już w czasie pokoju.

Zakres prac przygotowawczych obejmuje: a) Uświadomienie osób mieszkających w budynku lub pracujących w nim o niebezpieczeństwie napadu lotniczego. b) Dopilnowanie wyszkolenia stałych mieszkańców domów mieszkalnych i pracowników w gmachach publicznych w użyciu środków obrony i wyrobienie odpowiedniej dyscypliny. c) Dostosowanie budynku do obrony przeciwlotniczej. d) Zorganizowanie i wyszkolenie domowych służb: przeciwpożarowej, rejestracyjnej, odkażającej i ratowniczo-sanitarnej, oraz obsługi wspólnego schronu przeciwgazowego. e) Zapewnienie zaopatrzenia budynku w sprzęt przeciwpożarowy, alarmowy, przeciwgazowy, łączności i środki opatrunkowe według planu zatwierdzonego przez władze administracji ogólnej.

A teraz dalsze zabiegi. Dostosowanie budynku do wymagań obrony przeciwlotniczej osiąga się przez: a) polepszenie stanu zabezpieczenia przeciwpożarowego; b) uszczelnienie niezbędnej ilości pomieszczeń; c) urządzenie schronów przeciwgazowych; d) maskowanie świateł.

W domach mieszkalnych konieczne jest, by każde mieszkanie posiadało pomieszczenie uszczelnione lub schron przeciwgazowy, wystarczające dla mieszkańców tego lokalu. Ponadto pożądane jest, by każdy dom posiadał jeden schron przeciwgazowy wspólny dla tych mieszkańców, którzy z tych lub innych względów własnego pomieszczenia uszczelnić nie są w stanie. Schron ten służyć również będzie i dla przechodniów. Schrony wspólne dla całego domu urządzić należy w lokalach łatwo dostępnych i widocznych. Najbardziej na ten cel nadają się lokale frontowe, suterenowe, parterowe lub piętrowe z wejściem na klatkę schodową wprost z bramy.

———❊:❊———

O sposobie odgradzania posiadłości

Rozp. Ministra Spraw Wew. z 16. III. 1938, Dz. U. R. P., Nr 21, poz. 182.

§ 1. (1) Poszczególne posiadłości i działki powinny być odgraniczone od ulic, dróg publicznych oraz placów publicznych odgrodzeniem przewiewnym o wysokości nie przekraczającej 2,5 m.

(2) Ogrodzenie, z wyjątkiem przypadków przewidzianych niżej w § 2, może być wykonane w postaci niskiego krawężnika lub poziomych prętów metalowych, bądź barier drewnianych albo zastąpione przez żywopłot czy inne założenie ogrodnicze.

(3) W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władza, powołana do udzielenia pozwolenia na budowę, może zezwolić na zastosowanie ogrodzenia pełnego, o wysokości przez nią określonej.

§ 2. (1) Przy głównych arteriach komunikacyjnych, biegnących szlakiem dróg państwowych i wojewódzkich, powinno być stosowane lekkie ogrodzenie bez podmurówki, dające się łatwo usunąć.

(2) W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władza, powołana do udzielenia pozwolenia na budowę, może zezwolić na odstępstwa od przepisu zawartego w ust. (1).

§ 3. (1) Wysokość podmurówki ogrodzenia nie może przekraczać 1 m.

(2) Podmurówka i inne murowane części ogrodzenia powinny być wykonane z kamienia w stanie naturalnym lub obrobionym po kamieniarsku, z betonu, zacieranego na mokro i w ogóle z kamienia sztucznego albo z cegły.

(3) Podmurówka i inne murowane części ogrodzenia z cegły powinny być wykonane z trwałej cegły lub otynkowane albo wyłożone kamieniem w stanie naturalnym, łupanym, bądź obrobionym po kamieniarsku, albo licówką.

(4) Malowanie podmurówki i innych części murowanych ogrodzenia, wykonanych z kamienia naturalnego lub wyłożonych trwałą licówką, jest zabronione.

(5) Przy zastosowaniu zabarwienia otynkowanych części ogrodzenia należy je uskuteczniać przez wmieszanie farby do zaprawy.

§ 4. (1) Metalowe części ogrodzenia należy grafitować lub malować w barwach ciemnych, jak kolor grafitu, ciemnogranatowy, ciemnozielony itp., — o ile te części nie są wykonane z metalu nierdzewiejącego, albo ich powierzchnie nie są utrwalone przez złocenie w ogniu lub w inny odpowiedni sposób.

(2) Ogrodzenie z drzewa powinno być wykonane ze sztachet heblowanych i pomalowane olejno lub inną trwałą farbą na kolor, harmonizujący z krajobrazem oraz z kolorem sąsiednich ogrodzeń i budynków, o ile kolor ten nie szpeci otoczenia.

(3) W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władza powołana do udzielenia pozwolenia na budowę, może pozwolić na odstępstwa od przepisów ust. (1) i (2), a w szczególności — na pozostawienie drzewa w ogrodzeniu w kolorze naturalnym, ewentualnie z zastrzeżeniem pewnych warunków.

§ 5. (1) Ogrodzenie i odgraniczenie, o których mowa w § 1 ust. (1) i (2), powinny być wykonane w jednakowej wysokości i o jednolitym typie dla ulicy, drogi lub placu albo ich części, przedstawiających element, wyraźnie wyodrębniający się z całości, poza tym powinny odpowiadać charakterowi otoczenia i nie powinny powodować zeszpecenia otoczenia albo krajobrazu.

(2) Sposób budowy, zarys, kolor oraz wysokość ogrodzenia, o ile nie zostały ustalone w prawomocnym planie zabudowania, ustala dla całej ulicy, drogi lub placu albo ich pewnego odcinka właściwa władza policyjno-budowlana, określona w art. 385, 388 lub 389 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli.

§ 6. (1) Niezabudowane place budowlane za zgodą władzy, określonej w art. 385, 388 lub 389 powołanego w § 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, mogą być odgraniczone od ulicy prowizorycznym pełnym ogrodzeniem z drzewa o wysokości, wynoszącej co najmniej 1,8 m. i co najwyżej 2,5 m.

(2) Ogrodzenia, o których mowa wyżej w ust. (1), powinny odpowiadać warunkom, określonym w § 4.

(3) Nad ogrodzeniem może być zastosowane zabezpieczenie z drutu, umieszczone nie niżej, niż na wysokości 2 m. ponad poziomem chodnika, a gdy nie ma chodnika, ponad poziomem otaczającego terenu. Władza może zażądać umieszczenia takiego zabezpieczenia w sposób niewidoczny od strony arterii komunikacyjnej lub placu publicznego.

§ 7. Bramy i furtki w ogrodzeniach powinny być otwierane w kierunku nieruchomości lub działek.

§ 8. (1) Ogrodzenia pomiędzy poszczególnymi posiadłościami i działkami powinny być przewiewne, o wysokości, nie przekraczającej 2,50 m.

(2) W razie, gdy ogrodzenie jest wzniesione na podmurówce, wysokość podmurówki nie może przekraczać 1 m.

(3) Nad ogrodzeniem może być urządzone zabezpieczenie z drutu, umieszczone nie niżej, jak 2 m. nad poziomem terenu.

(4) Części ogrodzenia, widoczne z ulic, dróg, placów publicznych i szlaków turystycznych, powinny być dostosowane pod względem konstrukcji i wyglądu do ogrodzenia przy tych ulicach, placach i drogach.

§ 9. Zabrania się budowania ogrodzeń w sposób, zagrażający bezpieczeństwu życia i zdrowia ludzkiego oraz zwierząt domowych. W szczególności, zabrania się pokrywania powierzchni murowanych części ogrodzeń — bitym szkłem.

§ 18 (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Z dniem tym tracą moc obowiązującą przepisy sprzeczne z przepisami tego rozporządzenia.

(3) Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do nieruchomości państwowych, kolejowych oraz użytkowanych przez władze wojskowe.

§ 19. (1) Istniejące ogrodzenia, z wyjątkiem przypadków, określonych niżej w ust. (2), powinny być dostosowane do przepisów rozporządzenia niniejszego:

a) ogrodzenia na posiadłościach i działkach zabudowanych: w gminach miejskich — w 2 lata, w gminach wiejskich — w 3 lata od dnia ogłoszenia rozporządzenia niniejszego;

b) ogrodzenia na posiadłościach i działkach niezabudowanych — w 3 lata od tejże daty.

(2) Ogrodzenia, wzniesione po dniu 1 stycznia 1935 r., powinny być dostosowane do przepisów rozporządzenia niniejszego w 5 lat od dnia jego ogłoszenia.

———oOo———

„Rzut oka w przyszłość"

Z biegiem czasu zachłanna biurokracja przejmowała coraz dalsze dziedziny życia pod swe opiekuńcze skrzydła.

Z końcem roku 1950 — nie było już w Polsce ani prywatnego handlu, ani przemysłu. Państwowe sklepy, w państwowych gmachach, handlowały wszystkim, czym dusza zapragnie! Państwowe fabryki wyrabiały wszelkiego rodzaju produkty, a państwowe dobra ziemskie dostarczały żywności... Powolutku i rzemiosło zostało upaństwowione. Już nawet ubrania musieli sobie zamawiać obywatele w państwowych wytwórniach krawieckich. Już i buty szyli upaństwowieni szewcy, a kto chciał sobie obuwie podzelować, musiał składać podanie, opatrzone stosownym stemplem.

Upaństwowione zostały też restauracje, bary i kawiarnie. Całą Warszawę obsługiwała jedna „Państwowa Centrala Wytwórni Bigosu".

Kiedy pewien konsument wyraził się, że w tym bigosie są same paskudztwa, został skazany za... rozgłaszanie tajemnicy urzędowej.

Wreszcie utworzono „Ministerstwo Rozrywek Publicznych". Upaństwowiono kina, teatry i dancingi.

Fordanserki dostały tytuły: „referentki choreograficzne". Kelnerzy „referenci wydziału ekspedycji gastronomicznej", kucharze: „szefowie wydziału kulinarnego". Pikolaki: „praktykanci ekspedycji gastronomicznej". Szatniarze: „kierownicy magazynu depozytów odzieżowych". Babcie przy toaletach: „kierowniczki działu toaletowo-sanitarnego".

W roku 1950 żadna dziedzina życia nie pozostała już w ręku prywatnym, a wszyscy obywatele zostali urzędnikami.

I wszystko byłoby dobrze, gdyby nie to, że nie było komu płacić podatków i skarb państwa zbankrutował.

Felietonista Al.
(„Goniec Warszawski").

———:o:0:o:———

Różne

OBNIŻENIE STOPY PROCENTOWEJ OD POŻYCZEK W K. K. O.

Od dłuższego czasu organizacje Właścicieli realności zabiegały usilnie o obniżenie stopy procentowej, pobieranej przez Komunalne Kasy Oszczędności od pożyczek hipotecznych długoterminowych i wekslowych hipotecznie zabezpieczonych.

W rezultacie Komunalna Kasa Oszczędności m. Krakowa i Kasa Oszczędności Powiatu Krakowskiego

obniżyły z dniem 1 kwietnia b. r. pobierane odsetki od wymienionych wyżej pożyczek, o pół procent. — Kasy Oszczędności pobierają zatem obecnie od pożyczek długoterminowych 6.5 proc., a od wekslowych 7 proc.

Dokonana obniżka stopy procentowej o pół procent nie zadowoliła w zupełności dłużników Kasy, gdyż łączne obniżenie oprocentowania wkładów wynosi jeden procent, Kasy Oszczędności mają zatym jeszcze marżę o pół procent wyższą.

DOZORCY DOMÓW.

Nabywcę domu wiąże umowa zawarta przez dozorcę domu z poprzednim właścicielem co do czasu trwania stosunku pracy.

Art. 476 § 1 k. z. stanowi, że w razie przejścia zakładu pracy na inną osobę, nabywca wstępuje mocą samego prawa w stosunki, wynikające z umów pracy. Przepis ten nie zawiera żadnych ograniczeń co do znaczenia słów „zakład pracy". Jest więc nim każdy obiekt gospodarczy, gdzie w myśl umowy należy pracę pełnić. Dla dozorcy domu zakładem pracy jest więc dom, w którym ma pełnić dozór.

(S. N. 15. IV. 1936. C. II. 3228/36.. Nowy Kod. Zob. 41/37, str. 135.

WARUNKI PRACY i PŁACY DOZORCÓW DOMOWYCH W KRAKOWIE.

Gdy wszelkie zabiegi o dojście do skutku zbiorowej ugody z dozorcami domów spełzły na niczym, Inspektor Pracy powołał Nadzwyczajną Komisję Rozjemczą, która odbyła dwa posiedzenia, ostatnie w dniu 9 czerwca 1938, wysłuchała wywodów zastępców obu stron i zastrzegła sobie decyzję w łonie trzech przedstawicieli Rządu (Min. opieki społ., Min. sprawiedliwości i Min. spraw wewn.).

Orzeczenie będzie ogłoszone w najbliższym numerze gazety urzędowej województwa krakowskiego poczem powielone, będzie do nabycia w biurze Towarzystwa, ul. Reformacka 7.

O RACJONALNĄ REFORMĘ USTAWY STEMPLOWEJ

Związek Izb Przemysłowo-Handlowych wyraził negatywną opinię o projekcie nowelizacji ustawy o opłatach stemplowych, opracowanym przez rząd.

Zdaniem Związku Izb w chwili obecnej należałoby przeprowadzić tylko reformę doraźną, któraby obniżyła wszystkie stawki opłat stemplowych, podwyższone w okresie kryzysu ustawą z 1932 r. oraz uprościła przepisy ustawy, m. in. przez podciągnięcie pod jednolitą opłatę stemplową czynności prawnych pod względem treści.

Związek wskazuje poza tym, że dokuczliwość obecnej ustawy o opłatach stemplowych wynika nie tylko z materialnych przepisów ustawy i konstrukcji samych opłat, lecz potęgowana jest okolicznością, iż przeważająca część płatników nie może się należycie orientować w obowiązujących przepisach. Orientacja ta jest nawet dla fachowców prawników niezmiernie trudna, gdyż obok ustawy, rozporządzenia wykonawczego i obfitego orzecznictwa N. T. A., należy stale upewniać się, czy poszczególne kwestie nie zostały odrębnie unormowane w jednej z licznych wykładni Ministerstwa Skarbu.

ULGI W OPŁATACH WODOCIĄGOWYCH I KANAL.

W dniu 1 marca 1938 r. odbyło się w sali Portretowej na Ratuszu pod przewodnictwem p. Ławnika dra Piotra Florczyka posiedzenie Komisji finansowo-budżetowej R. M., na którym uchwalono: zniżyć stałą opłatę wodociągową i opłatę kanałową o 50 proc. na przeciąg 3 lat małym tanim domom mieszkalnym wybudowanym po 1 stycznia 1933 r., przyjmować obligacje 4 proc. pożyczki konwersyjnej Gminy m. Krakowa z r. 1925 według nominalnej wartości na pokrycie należytości w stałej opłacie wodociągowej, opłacie kanałowej i opłacie za wywóz śmieci i popiołu powstałe po koniec 1935 r., wraz z odsetkami zwłoki do dnia 30 czerwca 1938 roku.

STEMPLE OD UMÓW.

Zwracamy uwagę naszych Członków na obowiązek ostemplowania umów najmu sporządzonych na piśmie, a to celem uniknięcia kar. Sądy skierowują bowiem do dodatkowego wymiaru nie ostemplowane umowy, przedkładane jako dowody do rozpraw.

KIEDY PRACODAWCA MOŻE ŻĄDAĆ SPROSTOWANIA WYMIARU SKŁADEK?

Wobec zapytań kierowanych do instytucyj ubezpieczeń społecznych w sprawie sprostowań wymierzonych składek, Zakład Ubezpieczeń Społecznych podaje do wiadomości, że pracodawca może w ciągu miesiąca od otrzymania rachunku lub zawiadomienia o wymiarze składek żądać od Ubezpieczalni sprostowania wymierzonej przez tę Ubezpieczalnię kwoty składkowej, jeżeli udowodni, że wymiar jej nie jest zgodny z rzeczywistymi zarobkami, bądź z obowiązującymi przepisami. W razie powstania sporu w tej sprawie między Ubezpieczalnią Społeczną a pracodawcą, Ubezpieczalnia wydaje orzeczenie, w którym wskazuje prawne środki odwoławcze.

Po upływie powyższego terminu t. j. 1 miesiąca od daty otrzymania rachunku lub zawiadomienia, pracodawca traci prawo żądania sprostowania wymiaru składek.

USTALENIE KOMORNEGO PODSTAWOWEGO.

Także po rozwiązaniu umowy najmu lokator, zalegający z zapłatą komornego, może żądać ustalenia podstawowego komornego.

Z uzasadnienia:

...Z rozwiązaniem umowy najmu nie kończy się obowiązek zapłaty komornego, jeżeli najemca z nim zalega. Przepisy ustawy o ochronie lokatorów o wysokości komornego są przepisami bezwzględnie obowiązującymi, więc lokator nie może mieć obowiązku zapłaty zaległego komornego w wysokości, przewyższającej ustawową granicę komornego nawet po rozwiązaniu umowy najmu. W konsekwencji tak on, jak wynajmujący, mogą żądać ustalenia podstawowego komornego także po rozwiązaniu umowy najmu (art. 3—8 ustawy o ochr. lok.).

(S. N. 24. III. 1937. C. II. 2986/36). Zb. Urzęd. 88/38.

TERMIN PŁACENIA KOMORNEGO.

Samo milczące przyjmowanie zaległego czynszu, wypłacalnego w dowolnych terminach po umówionym terminie zapłaty, nie może uchodzić za wyrażenie zgody na taki sposób płacenia czynszu w przyszłości i zmianę pod tym względem zawartej umowy.

(S. N. 24. III.—29. IV. 1937. C. III. 2566/36). Zb. Urzęd. 90/38.

Drukarnia Zakładów Graficznych i Wydawniczych w Krakowie, ul. św. Krzyża 11, pod zarządem Romana Ferka.